

tes i Lovforslaget nu, vilde man stemme for det endnu.

Justitsministeren (Bilow): Det er kun faa Bemærkninger, jeg vil gøre til det, som fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Min Stilling til det Spørgsmaal, som har været omhandlet i Dagspressen, er det ikke mig, der har bragt frem i Tinget. Der har været rettet Forespørgsel til mig, og det er selvfølgelig min Pligt at besvare saadanne Forespørgsler, naar de rettes til mig af den lovgivende Forsamling. Jeg tager absolut Afstand fra det ærede Medlems Udtalelser om, at mine Udtalelser kunne betragtes som Forsvar for den anklagede, lige saa lidt som de vare et Angreb paa dem, der have anklaget. Hverken Forsvar eller Angreb er det min Op-gave at rette. Mine Ord maa i ingen Henseende opfattes saaledes. Ej heller det Citat, jeg fremførte; jeg sagde udtrykkelig, at det ikke maatte benyttes i det foreliggende Tilfælde. Jeg gjorde det for at illustrere en Misforstaaelse af det paagældende Begreb. Eksemplet er hentet lige fra Lærebogen i Strafferet, hvor det er brugt for at illustrere en Misopfattelse i det praktiske Liv af det paagældende Udtryk.

Naar jeg tager Ordet, er det navnlig for at berigtige i Tinget det, som er bebrejdet mig i denne Sag baade i Pressen og af det ærede Medlem, nemlig, at jeg ikke straks traf den Afgørelse, jeg traf. Det glæder mig overordentlig, at det er kommet frem her, for i Aviserne skriver jeg ikke for at imødegaa det urigtige, som siges om mig. Jeg vil da sige, hvor hurtigt jeg handlede, og spørge, om man kan handle hurtigere. Jeg fik Sagen Lørdag Eftermiddag mellem Kl. 4 $\frac{1}{2}$ og 5, jeg læste den, jeg brugte Søndag Formiddag til at læse den — det er ikke den bedste Lektüre en Søndag Formiddag —, derefter lod jeg Budet bringe den til Departementschefen, der læste den Søndag Eftermiddag. Om Mandagen konfererede vi om den og vare hurtigt enige om den, affattede Skrivelsen og afsendte den Tirsdag. Det er den Tid, Sagen har hvilet i Ministeriets Hænder. Jeg tror ikke, at noget kan fremmes hurtigere. Der er vel ingen, der vil bebrejde mig, at jeg ikke dømte Manden, fratog ham hans Bevilling uhørt, uden at hans Sagfører fik Lejlighed til at svare. Da jeg fik Klagen fra de klagende Damer — det var Lørdagen i Forvejen —, læste jeg den altsaa lige

efter og afleverede den til Departementschefen, for at han kunde læse den, og Mandag Morgen gik den saa til den paagældende Sagfører, Overretssagfører Hvass. Fra ham fik jeg Sagen igen Lørdag Eftermiddag. Sagen blev ekspederet i Ministeriet og Resolution truffen om Mandagen. Jeg synes ikke, man kan handle hurtigere. Jeg vil slaa den Usandhed ned, der er rettet mod Justitsministeriet, at vi skulde have brugt 14 Dage eller en Uge dertil. Vi have anvendt Søndagen, og Mandag Formiddag Kl. 1 blev Resolutionen truffen, dernæst blev den skreven og lavet i endelig Form og afsendt Tirsdag. Det ønsker jeg at sige til Berigtigelse.

Dernæst har det ærede Medlem rettet en anden Beskyldning imod mig, nemlig, at hvis det havde været Arbejdsmand Petersen, var man ikke gaaet frem paa den Maade. Selvfølgelig. Jeg vil her sige, at jeg i min Administration træffer alle mine Afgørelser upartisk.

Formanden: Det ærede Medlems Udtalelse herom er paatalt.

Borgbjerg: Jeg tror, at man har misforstaaet mig noget, naar man gør det til, at jeg har beskyldt Justitsministeren for Partiskhed. Det var ikke Meningen, ikke Tanken i mine Udtalelser, men jeg sagde, i meget milde Ord for øvrigt, at det eneste, der kunde bebrejdes Justitsministeren, var netop ikke den endelige Afgørelse, men at denne ikke kom straks, at han ikke straks afviste Sagen og lod den gaa til Politiet. Og i denne Forbindelse sagde jeg, at saaledes vilde man gøre overfor Arbejdsmand Petersen eller Murer Jensen. Deri ligger ingen Beskyldning for Partiskhed.

Formanden: Jeg opfatter det som en Beskyldning for Partiskhed.

Borgbjerg: Der ligger efter min Mening kun deri, at Justitsministeren har opfattet dette som et ekstraordinært Forhold, og min Bebrejdelse gaar altsaa ud paa, at han ikke skulde behandle det som et ekstraordinært Forhold, men lade Sagen gaa sin jævne Gang som i alle andre Tilfælde.

Det ærede Medlem fra Herning (R. Nielsen) bad mig nævne Navne. Men jeg har jo udtalt mig tydeligt nok, jeg behøver ikke at nævne Navne. Jeg kunde for Resten godt nævne Navnet paa Hovedmanden, der ikke mere er Medlem af